

Arrest

nr. 339 668 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MADESSIS
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat E. MADESSIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 15 december 2022 aan in België en dient op 16 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 april 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pasjtoen van etnie. U bent geboren op (...)1999 in Kart-e-Naw gelegen in district 8 van de stad Kabul, waar u samen met uw vader, moeder en drie broers woonde. U bent tot de zesde graad naar school geweest.

Uw oudste broer N. A. (...) was tewerkgesteld bij de Amerikanen in Ghazni. Hij was verantwoordelijk voor het voedselkonvooi dat eetwaren bezorgde. Tijdens dit werk is uw broer ontvoerd geweest, maar uw vader

leende geld en met hulp van de moellah en de dorpsouderen is uw broer vrijgelaten en werkte erna verder. Daarna werkte hij een tijdje, zo'n negen maanden tot één jaar, als chauffeur bij Coca Cola in Kart-e-Naw in Kabul. Sinds 2018 was uw broer gestationeerd als bodyguard of soldaat bij het hoofd van de veiligheidsdienst van Maidan-Wardak. Verder verklaart u ook dat uw vader een winkel had en dat hij ook een tijdje, zo'n twee à drie jaar, een contract had met de overheid waarbij hij hen eten moest leveren. Omwille van het werk van uw broer en doordat hij bedreigingen ontving, had u ook problemen met de taliban. Zo werd u op een avond op weg naar de sportclub tegengehouden door vijf personen die vroegen naar uw broer en u drie messteken hebben toegebracht. Daarnaast is de taliban één keer naar uw woning gekomen. Ze zeiden tegen uw vader dat zijn zoon moest stoppen met zijn werk.

Eind 2020 of begin 2021 moest u met uw neef naar Herat om er tweedehandsspullen te verkopen. Hij nam het vliegtuig en u de bus. Onderweg werd de bus tegengehouden door de taliban. De taliban lieten u uitstappen en u moest uw taskara en gsm laten zien. Ze zagen op die gsm foto's van uw broer, vroegen wie dit was en sloegen u. Toen u antwoordde dat het uw broer was beschuldigden ze u van spionage en sloegen ze u met de loop van een geweer. Ze registreerden ook uw biometrische gegevens. U kon uiteindelijk verder reizen naar Herat met de volgende bus. Toen u 15 dagen later met de bus naar huis moest terugkeren gaf u uw taskara en gsm aan uw neef die weer het vliegtuig nam. Deze keer kende u geen problemen aan de controlepost van de taliban. Op de terugweg ging uw neef opnieuw met het vliegtuig en nam u weer de bus. U gaf uw gsm en taskara aan uw neef. De bus werd ook ditmaal door de taliban gecontroleerd maar u kende geen problemen. Na uw terugkeer beslisten u en uw vader dat u het land moest verlaten.

In 2020 hadden u en N. A. (...) ruzie met een dorping. U sloeg hem en brak zijn hand en zijn been. Na bemiddeling van de dorpsoudsten werd het conflict bijgelegd. De broers van deze dorping waren echter lid van de taliban en nadat u bent vertrokken, in 2021, kwamen de broers naar uw vader, ze wilden wraak nemen.

U verklaart op de zesde dag van het offerfeest in 2021 vertrokken te zijn uit Afghanistan, samen met uw neef. Volgens informatie toegevoegd aan uw dossier zou dit 25 juli 2021 zijn geweest. U reisde door Pakistan, Iran, Turkije (waar u langere periode verbleef en tot zeven maal toe probeerde de grens met Griekenland over te steken), Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, en Frankrijk om uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen in België op 16 december 2022. Uw neef bleef echter achter in Iran.

Uw oudste broer die werkte voor de overheid, N. A. (...) (naam op taskara T. J. (...)) is vermist geraakt. Een andere broer van u, R. (...), vluchtte twee maanden na uw vertrek weg uit Afghanistan. Hij is momenteel in Iran. De rest van uw familie bevindt zich nog in Afghanistan. Ze zijn door de problemen echter vier of vijf keer van huis of van adres veranderd, en wonen nu in Shapakhi.

In de derde maand van 2023 is de taliban bij uw familie langsgekomen. Daarnaast uitten ze veel mondelinge bedreigingen via de moellah van de moskee of de burens.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: kopieën van uw taskara en de taskara van uw broer en vader, de NDS badge en bankkaart van uw broer, foto's van uw broer op zijn werk, foto's van uzelf in België en een medisch attest d.d. 23 november 2023. Daarnaast beschikt u over Belgische werkdocumenten alsook documenten van een bokscub waarvan u lid bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij het afleggen van uw verklaringen bij DVZ geen procedurele noden liet optekenen en dat de DVZ evenmin een bijzondere procedurele nood vaststelde in uw hoofde (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ d.d. 03 maart 2022). U aan het begin van het onderhoud gevraagd de documenten voor te leggen die u die dag meehad, maakte u geen gebruik van dit moment om dit medisch attest voor te leggen, noch hierover melding te maken (CGVS, p. 2). Zo ook toen de documenten later in het onderhoud besproken werden (CGVS, p. 15). In de loop van het onderhoud haalde u plots aan dat u geheugenproblemen heeft, en legde u één attest van een psycholoog (d.d. 23 november 2023, zie groene map) voor. In het attest wordt gewag gemaakt van hoofdpijn en PTSD. Van geheugenproblemen wordt echter geen enkele melding gemaakt. Uit dit attest kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Daarbij moet allereerst worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 december 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de

Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoont dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op minimum 23 jaar, maar waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige'. U verklaarde bij uw aanmelding geboren te zijn op (...) december 2006. De vaststelling dat u zich bij aanmelding minstens zeven jaar jonger hebt voorgedaan dan dat u in werkelijkheid bent, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, en verklaarde u dat u niet in Oostenrijk wilde blijven, waar uw vingerafdrukken werden genomen. U wilde ook hier naar school gaan waardoor u de foutieve jongere leeftijd hebt gegeven (Verklaring DVZ d.d. 03 maart 2023, p. 6 vraag 4). Dit kan echter geenszins aanvaard worden als uitleg. Bovendien werd u tijdens ditzelfde onderhoud op de DVZ gevraagd naar uw Belgisch GSM nummer. Hierop repliceerde u dat u in België geen Sim kaart kan krijgen omdat u minderjarig bent. Ten tijde van dit onderhoud was u echter reeds meerderjarig (Verklaring DVZ d.d. 03 maart 2023, p. 7 vraag 15). Toen u op het CGVS gevraagd werd naar uw leeftijd antwoordde u louter dat u uw taskara in 2001 had gekregen (CGVS, p. 3).

Daarnaast kan aan uw bewering analfabeet te zijn evenmin enig geloof worden gehecht. U verklaarde immers dat u naar school bent geweest tot de zesde klas (Mena interview laatste pagina, Verklaring DVZ d.d. 03 maart 2023, p. 6, vraag 11 en CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u gestopt was met school verwees u naar een gebrek aan financiële middelen en stelde u ook gestopt te zijn omdat u betrokken was in een auto ongeval waarbij uw vader de chauffeur was. U situeerde dit ongeval in het jaar 2015, dus toen u slechts zes jaar oud was (CGVS, p. 4). Uit bovenstaande blijkt dat u geen zicht biedt op uw werkelijk opleidingsniveau.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u alle gebeurtenissen dateert in de westerse kalender. U erop gewezen dat u de Afghaanse kalender mag gebruiken repliceert u dat u de westerse kalender beter begrijpt. Dit doet vermoeden dat u zaken van buiten hebt geleerd volgens de westerse kalender. Van iemand die gedurende zes jaar naar school is geweest in de hoofdstad kan immers verwacht worden dat hij de Afghaanse kalender kan gebruiken (CGVS, p. 4 en 10).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u de asielinstanties probeerde te misleiden omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u initieel valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd en uw opleidingsniveau, relevante elementen voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd het profiel van uw broer, waarover u verklaart dat hij reeds lange periode tewerkgesteld was voor de overheid, aannemelijk te maken.

Ten eerste kan u niet overtuigen wat betreft uw kennis over de jobs van uw broer. Over zijn werk bij Scott in Ghazni, bij de Amerikanen, verklaart u dat uw broer werkte voor een konvooi dat eetwaren moest bezorgen aan de Amerikanen. Uw broer moest zorgen voor de veiligheid van het konvooi (CGVS, p. 18). U gevraagd naar meer info hierover, herhaalt u louter dat hij moest zorgen voor de veiligheid van het konvooi. U voegt toe dat hij hierover documenten kreeg, maar dat deze documenten zijn verbrand (CGVS, p. 18). U heeft echter geen idee hoe lang uw broer deze job heeft gedaan, het kan van 2009 tot 2012 geweest zijn, u weet het niet gezien u klein was (CGVS, p. 7). Verder haalt u niets meer aan van specifiekere info over dit werk. U gevraagd naar wat uw broer u vertelde over dit werk, komt u slechts op een raketaanval aan zijn auto waarbij zijn been gewond raakte en een ontvoering, niets specifiek over zijn werk op zich (CGVS, p. 18). Hoewel u verschillende keren de kans werd geboden om meer informatie te geven over uw broer zijn jobinhoud kon u geen bijkomende informatie geven hierover (CGVS, p. 18). Het is daarenboven merkwaardig dat u er in slaagt meerdere details te geven over deze ontvoering – waar deze plaatsvond, wat uw vader deed, wat ze zeiden aan de telefoon – terwijl dit ook in 2008 of 2009 plaatsvond, net voor of net aan het begin van zijn werk bij de Amerikanen moet geweest zijn. Dit doet blijken dat u toch in de mogelijkheid was details te vergaren over feiten die uw familie op uw jongere leeftijd heeft meegemaakt, waardoor nog minder kan worden begrepen dat u niet meer details kan geven over het werk van uw broer.

Wat betreft het werk van uw broer voor Coca Cola, verklaart u dat uw broer chauffeur was, en er nog twee mensen daarbij bij hem waren, een verkoper en een supervisor. U kent deze mensen echter niet bij naam. U verklaart hierbij dat uw broer dit werk deed nadat hij was gestopt bij de Amerikanen in Ghazni, wat volgens uw verklaringen ergens in 2012 zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 7). Hij werkte vervolgens negen maanden tot één jaar als chauffeur, waarna hij begon bij de veiligheidsdienst. Deze verklaringen omtrent de

timing van uw broers werk is opmerkelijk, gezien u daarnaast ook verklaart dat uw broer pas begon bij de veiligheidsdienst in 2018, wat zo'n vijf jaar na 2013 is, het jaar dat uw broer zou gestopt moeten zijn als chauffeur (CGVS, p. 7). Het is bevreemdend dat er zulke lange periode tussen de verschillende jobs van uw broer zou zitten, wat doet twifelen aan uw verklaringen wat betreft zijn werkzaamheden in Afghanistan.

Over het werk van uw broer bij de veiligheidsdiensten in Maidan-Wardak kan u evenmin uitweiden. U verklaart dat hij bij het hoofd van de veiligheidsdiensten werkte, een witte auto had, een uniform en soms grijze bommen bracht (p. 19). Verklaringen die zonder meer als uiterst vaag kunnen worden beschouwd. U gevraagd naar meer info, verklaart u dat niet te hebben, maar herhaalt u dat zijn originele documenten in brand zijn gestoken (CGVS, p. 19). U gevraagd naar zijn taken, vertelt u opnieuw dat u daar geen informatie over hebt (CGVS, p. 19), ook niet over zijn functie (CGVS, p. 20). U weet slechts dat hij een uniform droeg en met de auto kwam, maar nadat hij een incident met een bom in zijn auto had meegemaakt, hij niet meer in uniform en niet langer met de auto kwam, hij parkeerde verder (CGVS, p. 7 en 20). U weet verder ook niet wie het hoofd was van de veiligheidsdiensten waarvoor hij werkte of zijn rang. U kent één collega van hem, genaamd H. (...), omdat deze ooit bij jullie thuis is gekomen samen met uw broer, maar u kon voor de rest niets vertellen over zijn collega's (CGVS, p. 21). U gevraagd naar wat uw broer u over zijn werk vertelde, tegen u of uw ouders, verklaart u ook dat u dit niet weet (CGVS, p. 20). U gevraagd naar of u ooit aan uw broer vroeg naar zijn werk, verklaart u dat u dit niet deed (CGVS, p. 21). Het enige wat u kon zeggen was dat u broer onderweg naar Quetta zou verteld hebben dat ze bij de veiligheidsdienst ooit een talib hadden opgepakt die een bh bleek te dragen, toch wel bevreemdend (CGVS, p. 21).

Dat uw moeder in de derde maand van 2023 alle werkdocumenten van uw broer en uw paspoort in brand zou hebben gestoken, zonder hier foto's van te (laten) nemen is weinig aannemelijk (CGVS, p. 16). Opmerkelijk is ook dat u zelf wel beschikte over enkele foto's aangaande het werk van uw broer in uw Messenger app maar bijvoorbeeld niet over foto's van uw eigen paspoort. Dat uw neef u later nog foto's van uw broer tijdens zijn werk kon doorsturen omdat hij deze op zijn Facebook pagina had gepost is eveneens zeer bedenkelijk (CGVS, p. 17 en 18)

Gelet op het geheel van bovenstaande kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw broer en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Dat u tijdens een wegcontrole op de bus naar Herat problemen zou gekend hebben met de taliban omdat ze een foto van uw broer op uw gsm hadden gezien is dan ook niet geloofwaardig. Dat de taliban voor de machtsovername tijdens een ordinaire wegcontrole beschikten over het materiaal om biometrische gegevens te registreren is weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 22 en 23). Ook stelde u op de DVZ dat dit incident plaatsvond zo'n drie maanden voor uw vertrek, terwijl u op de DVZ verklaarde dat het eind 2020/ begin 2021 was (DVZ Vragenlijst, vraag 5 en CGVS, p 23).

Voorts dient opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over het incident waarbij u op weg naar de sportclub werd tegengehouden door personen die naar uw broer vroegen en u drie messteken gaven niet eensluidend zijn. U maakte op de DVZ geen enkele melding van het feit dat u messteken zouden zijn toegebracht. U vermeldde er louter dat de taliban u in 2019 tegenhielden en vroegen waarom u nog zo laat buiten was en u de hele nacht hadden vastgehouden (DVZ Vragenlijst, vraag 1 en 5 en CGVS, p. 14).

Daarnaast verklaart u ook de broers van een dorping te vrezen die zich sindsdien bij de taliban hebben aangesloten. Voor uw vertrek, in 2020, hadden u en uw broer ruzie met deze dorping en heeft u hem geslagen en verwondingen toegebracht. Zij durfden toen niets terug te doen gezien het werk van uw broer bij de veiligheidsdiensten. Na de machtsovername zouden ze aan uw vader gezegd hebben dat ze zich wilden wreken (CGVS, p. 14). Er dient echter herhaald dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw broer. Bovendien verklaarde u dat uw vader destijds met de dorpsoudsten heeft samengezeten en dat het conflict met de familie van de gewonde werd opgelost (CGVS, p. 25).

Over uw vader die een contract had met de overheid en hen wekelijks of maandelijks voedsel leverde dient tot slot opgemerkt dat u hier geen vrees aan hebt gekoppeld en dat uw vader steeds in de stad Kabul verblijft (CGVS, p. 5 en 25). Verder vallen er ook nog enkele opvallende bemerkingen te maken wat betreft uw verklaringen hierover. Zo verklaart u dat uw vader de laatste drie jaren niets deed, terwijl hij ervoor de winkel en het contract had (CGVS, p. 5). In acht genomen dat u in de maanden voor de machtsovername op 15 augustus 2021 bent vertrokken, zou uw vader dit werk voor de overheid tot 2018 hebben gedaan. Echter verklaart u later in het persoonlijk onderhoud wanneer u opnieuw naar het werk van uw vader voor de overheid gevraagd dat u vader dit werk zo'n twee of drie jaar heeft gedaan, tot u elf jaar oud was. In het geval uw vader dit tot uw elf jaar heeft gedaan, zou hij volgens uw gecorrigeerde leeftijd tot het Gregoriaanse jaar 2010 dit contract met de overheid hebben gehad, wat resulteert in een opmerkelijk verschil in jaartal tussen uw voorgaande verklaring, wat reeds de geloofwaardigheid wat betreft het werk van uw vader schaadt. Daarenboven maakte u in de loop van uw verklaringen geen enkel melding van een vrees voor vervolging in uwen hoofde omwille van de beroepsactiviteiten van uw vader. Nochtans kreeg u op het einde van uw persoonlijk onderhoud de kans om nog toevoegingen te doen bij uw verklaringen (CGVS, p. 27).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde taskara's en werkdocumenten van uw broer kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het betreft bovendien slechts kopieën waarvan de

bewijswaarde niet kan worden nagegaan. Er dient nog toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteitsen andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Betreffende de foto's van uw broer op zijn werk dient opgemerkt dat aan privé beeldmateriaal geen bewijskracht kan worden toegekend gezien het mogelijk is om beelden te manipuleren. Dat u foto's van uw broer via uw sociale media zou hebben gedeeld is, gelet op al het bovenstaande, niet geloofwaardig (CGVS, p. 21).

Uw medisch attest werd hierboven reeds besproken. Uit dit beknopte attest blijkt echter niet op basis waarvan de toch wel complexe diagnose van post traumatisch syndroom werd gesteld. De in het attest vastgestelde oorzaak van uw problematiek is logischerwijze gebaseerd op uw eigen verklaringen. Bovendien houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden

teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet

elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 22 jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan verbleef gedurende zes jaar naar school bent geweest en gewerkt hebt in een gsm winkel (CGVS, p 4).

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van minder dan anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban. Zo hebt u nog dagelijks of wekelijks contact met uw ouders die in Afghanistan verblijven (CGVS, p. 9).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Wat betreft uw bewering dat u bedreigd werd via facebook en messenger omdat u op één van uw facebookprofielen een foto van uzelf heb gepost met een Belgische kerk op de achtergrond dient opgemerkt dat u hier geen begin van bewijs hebt voorgelegd (CGVS, p. 13). Dat u de bedreigende comments zou gewist hebben is een loutere blote bewering. Bovendien benadrukte u tijdens het onderhoud dat u niet in een kerk bent binnengegaan. U voegt hieraan toe dat u ook niets (alcoholisch) hebt gedronken, noch gerookt hebt (CGVS, p. 15). Op de achtergrondfoto van bovenvermeld facebookprofiel bent u trouwens te zien met vissershoedje samen met andere Afghanen en maakt u handgebaren. Dat u in Afghanistan publiekelijk pro-overheidszaken zou hebben gepost en hierdoor problemen kende met jongens uit uw dorp is evenzeer een loutere blote bewering (CGVS, p. 11). Dat u een foto van uzelf met een meisje via sociale media hebt gedeeld kan niet worden vastgesteld (CGVS, p. 15). Uit niets blijkt dat men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van de inhoud van uw sociale media. Evenmin toont u aan dat uw posts op sociale media politiek of religieus geïnspireerd zouden zijn. Indien u toch een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van de inhoud uw sociale media kan verwacht worden dat u deze verwijdert.

Op een tweede facebookprofiel vermeldt u in uw bio dat u school liep in de Islamia Collegiate School. Deze is echter gelegen in Peshawar in het buurland Pakistan, toch wel opmerkelijk.

Betreffende uw lidmaatschap van een bokscub (hetgeen u staft aan de hand van foto's), dient opgemerkt dat nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd en evenmin kan hieruit afgeleid worden dat het beoefenen van sport als dusdanig actueel wordt beschouwd als tegenstrijdig met de waarden en normen in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft

gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de

socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

3.2. Stukken

De verzoekende partij verwijst in het onderdeel *“Inventaris van de stukken”* naar *“3. Elektronische documentatie over Afghanistan”* doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij behoudens verwijzingen in de voetnoten van het verzoekschrift naar algemene informatie en de weblinks ervan, bij het verzoekschrift geen andere stukken heeft gevoegd dan de bestreden beslissing en het BJB-attest voor haar advocaat.

De verzoekende partij maakt op 11 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij in essentie wijst op haar verwestering. Zij voegt volgende stukken:

*“Attestation d'inscription – club de Savate – Boxe de Rue
Certificat Championnat de Belgique
Foto's/facebookprints inzake haar boksactiviteiten »*

De verwerende partij maakt op 16 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een aanvullende nota neer waarin zij in essentie verwijst naar de recente situatie in Afghanistan en waarin zij haar verwestering benadrukt. Zij verwijst naar algemene bronnen. Ter staving van haar verwestering legt zij nog volgende stukken neer:

- “1. *werk + loonfiches*
2. *getuigenverklaringen*
3. *foto's boksclub*”

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij duidt, waar zij de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, niet welk(e) beginsel(en) zij benevens de motiveringsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

Verder wijst de Raad erop dat hij in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij het afleggen van uw verklaringen bij DVZ geen procedurele noden liet optekenen en dat de DVZ evenmin een bijzondere procedurele nood vaststelde in uw hoofde (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ d.d. 03 maart 2022). U aan het begin van het onderhoud gevraagd de documenten voor te leggen die u die dag meehad, maakte u geen gebruik van dit moment om dit medisch attest voor te leggen, noch hierover melding te maken (CGVS, p. 2). Zo ook toen de documenten later in het onderhoud besproken werden (CGVS, p. 15). In de loop van het onderhoud haalde u plots aan dat u geheugenproblemen heeft, en legde u één attest van een psycholoog (d.d. 23 november 2023, zie groene map) voor. In het attest wordt gewag gemaakt van hoofdpijn en PTSD. Van geheugenproblemen wordt echter geen enkele melding gemaakt. Uit dit attest kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze deel te nemen aan de standaardprocedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.4. Landeninformatie

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift en de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens [zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij doelbewust valse verklaringen heeft afgelegd over haar werkelijke leeftijd. Zo blijkt dat verzoekende partij bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming (16 december 2022) verklaarde geboren te zijn op (...) december 2006 (stuk *Registratie Verzoek om Internationale bescherming (VIB)*, 16 december 2022, “1. Identiteit (...) Geboortedatum: (...).12.2006 – verklaart 16 jaar te zijn). Verzoekende partij werd geconfronteerd met de twijfels van het bestuur omtrent haar voorgehouden minderjarigheid omwille van haar fysieke verschijning en het gebrek aan enig identiteitsdocument op dat moment, doch zij gaf geen verklaring (stuk *Fiche Mineur Etranger Non Accompagné*). De uitgevoerde medische test toonde evenwel aan dat verzoekende partij “op datum van 23.12.2022 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.(...)” (stuk *FOD Justitie, dienst Voogdij*, 29 december 2022). Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift dan wel naar haar taskara, maar zij gaat er met haar betoog geheel aan voorbij dat - zelfs aangenomen dat het zou gaan om een authentiek document, doch waaraan slechts relatieve bewijswaarde kleeft gelet op de blijkens objectieve informatie hoge fraudegevoeligheid ervan, - ook blijkens de geboortedatum die prijkt op deze taskara, met name (...) oktober 2001 (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 24 november 2023, p. 16) zij al ruim meerderjarig was op het moment van de indiening van haar verzoek zodat haar ganse betoog dat rekening moet gehouden worden met dit document en waar zij ook verwijst naar rechtspraak van het EHRM hoe dan ook geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat zij zich bij de asielinstanties bewust onterecht voordeed als minderjarige. Verzoekende partij erkende trouwens ook dat zij gelogen had over haar leeftijd en dat zij volgens haar taskara geen minderjarige is (Verklaring DVZ, 3 maart 2023, p. 6 en 14).

Gelet op het gegeven dat verzoekende partij duidelijk de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden omtrent een essentieel element inzake haar identiteit, met name haar leeftijd, zij bovendien ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar opleidingsniveau, en het gegeven dat zij de westerse kalender gebruikt wat, gelet op haar achtergrond, terecht doet vermoeden dat zij zaken van buiten heeft geleerd, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat al deze elementen nefast zijn voor haar algemene geloofwaardigheid. Immers mag van verzoekende partij verwacht worden dat zij reeds bij aanvang en doorheen de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt onder meer omtrent aspecten van haar identiteit, waaronder haar leeftijd en haar leefwereld. De Raad wijst er daarenboven op dat het geheel is van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten dat aan de voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming geen geloof kan worden gehecht. Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt in het verzoekschrift, doet de commissaris-generaal haar vluchtrelaas niet af als ongeloofwaardig louter omwille van de leugenachtige verklaringen over haar leeftijd. Zo blijkt immers duidelijk uit de verdere motivering dat de commissaris-generaal omstandig motiveert waarom het vluchtrelaas – gelet op de vastgestelde gebrekkige, incoherente en onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij – ongeloofwaardig wordt bevonden.

3.6.3. Verzoekende partij tracht de pertinente motivering dat: “*Er moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd het profiel van uw broer, waarover u verklaart dat hij reeds lange periode tewerkgesteld was voor de overheid, aannemelijk te maken.*

Ten eerste kan u niet overtuigen wat betreft uw kennis over de jobs van uw broer. Over zijn werk bij Scott in Ghazni, bij de Amerikanen, verklaart u dat uw broer werkte voor een konvooi dat eetwaren moest bezorgen aan de Amerikanen. Uw broer moest zorgen voor de veiligheid van het konvooi (CGVS, p. 18). U gevraagd naar meer info hierover, herhaalt u louter dat hij moest zorgen voor de veiligheid van het konvooi. U voegt toe dat hij hierover documenten kreeg, maar dat deze documenten zijn verbrand (CGVS, p. 18). U heeft echter geen idee hoe lang uw broer deze job heeft gedaan, het kan van 2009 tot 2012 geweest zijn, u weet het niet gezien u klein was (CGVS, p. 7). Verder haalt u niets meer aan van specifiekere info over dit werk. U gevraagd naar wat uw broer u vertelde over dit werk, komt u slechts op een raketaanval aan zijn auto waarbij zijn been gewond raakte en een ontvoering, niets specifiek over zijn werk op zich (CGVS, p. 18). Hoewel u verschillende keren de kans werd geboden om meer informatie te geven over uw broer zijn jobinhoud kon u geen bijkomende informatie geven hierover (CGVS, p. 18). Het is daarenboven merkwaardig dat u er in slaagt meerdere details te geven over deze ontvoering – waar deze plaatsvond, wat uw vader deed, wat ze zeiden aan de telefoon – terwijl dit ook in 2008 of 2009 plaatsvond, net voor of net aan het begin van zijn werk bij de Amerikanen moet geweest zijn. Dit doet blijken dat u toch in de mogelijkheid was details te vergaren over feiten die uw familie op uw jongere leeftijd heeft meegemaakt, waardoor nog minder kan worden begrepen dat u niet meer details kan geven over het werk van uw broer.

Wat betreft het werk van uw broer voor Coca Cola, verklaart u dat uw broer chauffeur was, en er nog twee mensen daarbij bij hem waren, een verkoper en een supervisor. U kent deze mensen echter niet bij naam. U verklaart hierbij dat uw broer dit werk deed nadat hij was gestopt bij de Amerikanen in Ghazni, wat volgens uw verklaringen ergens in 2012 zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 7). Hij werkte vervolgens negen maanden tot één jaar als chauffeur, waarna hij begon bij de veiligheidsdienst. Deze verklaringen omtrent de timing van uw broers werk is opmerkelijk, gezien u daarnaast ook verklaart dat uw broer pas begon bij de

veiligheidsdienst in 2018, wat zo'n vijf jaar na 2013 is, het jaar dat uw broer zou gestopt moeten zijn als chauffeur (CGVS, p. 7). Het is bevreemdend dat er zulke lange periode tussen de verschillende jobs van uw broer zou zitten, wat doet twifelen aan uw verklaringen wat betreft zijn werkzaamheden in Afghanistan.

Over het werk van uw broer bij de veiligheidsdiensten in Maidan-Wardak kan u evenmin uitweiden. U verklaart dat hij bij het hoofd van de veiligheidsdiensten werkte, een witte auto had, een uniform en soms grijze bommen bracht (p. 19). Verklaringen die zonder meer als uiterst vaag kunnen worden beschouwd. U gevraagd naar meer info, verklaart u dat niet te hebben, maar herhaalt u dat zijn originele documenten in brand zijn gestoken (CGVS, p. 19). U gevraagd naar zijn taken, vertelt u opnieuw dat u daar geen informatie over hebt (CGVS, p. 19), ook niet over zijn functie (CGVS, p. 20). U weet slechts dat hij een uniform droeg en met de auto kwam, maar nadat hij een incident met een bom in zijn auto had meegemaakt, hij niet meer in uniform en niet langer met de auto kwam, hij parkeerde verder (CGVS, p. 7 en 20). U weet verder ook niet wie het hoofd was van de veiligheidsdiensten waarvoor hij werkte of zijn rang. U kent één collega van hem, genaamd H. (...), omdat deze ooit bij jullie thuis is gekomen samen met uw broer, maar u kon voor de rest niets vertellen over zijn collega's (CGVS, p. 21). U gevraagd naar wat uw broer u over zijn werk vertelde, tegen u of uw ouders, verklaart u ook dat u dit niet weet (CGVS, p. 20). U gevraagd naar of u ooit aan uw broer vroeg naar zijn werk, verklaart u dat u dit niet deed (CGVS, p. 21). Het enige wat u kon zeggen was dat u broer onderweg naar Quetta zou verteld hebben dat ze bij de veiligheidsdienst ooit een talib hadden opgepakt die een bh bleek te dragen, toch wel bevreemdend (CGVS, p. 21).

Dat uw moeder in de derde maand van 2023 alle werkdocumenten van uw broer en uw paspoort in brand zou hebben gestoken, zonder hier foto's van te (laten) nemen is weinig aannemelijk (CGVS, p. 16). Opmerkelijk is ook dat u zelf wel beschikte over enkele foto's aangaande het werk van uw broer in uw Messenger app maar bijvoorbeeld niet over foto's van uw eigen paspoort. Dat uw neef u later nog foto's van uw broer tijdens zijn werk kon doorsturen omdat hij deze op zijn Facebook pagina had gepost is eveneens zeer bedenkelijk (CGVS, p. 17 en 18)

Gelet op het geheel van bovenstaande kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw broer en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban." te weerleggen met het argument dat haar broer weigerde over zijn beroep te praten en geen informatie verstrekke en dat zij slechts wist dat haar broer voor de overheid werkte omdat zij een gesprek tussen haar broer en haar vader had afgeluisterd doch zij kan met dergelijk betoog geenszins overtuigen om haar gebrekkige kennis en onaannemelijke verklaringen over het voorgehouden profiel van haar broer te verschonen. Immers, anders dan wat zij voorhoudt blijkt uit algehele lezing van het gehoorverslag geenszins dat haar broer zijn tewerkstellingen verborgen hield (CGVS, NPO, 24 november 2023, p. 7, 8, 17, 20, 21). Integendeel, uit haar verklaringen komt zo onder meer duidelijk naar voren dat de tewerkstelling van haar broer bij de veiligheidsdiensten in Maidan Wardak geenszins een geheim was, ook de burens wisten ervan nu haar broer soms in militair uniform naar huis kwam. Verder blijkt uit haar verklaringen dat haar broer wel degelijk zaken vertelde over zijn tewerkstelling. Zo vertelde hij immers dat hij samenwerkte met het hoofd van de veiligheidsdienst van Maidan-Wardak. Dat haar broer aldus niks vertelde over zijn jobs overtuigt niet om haar gebrekkige kennis dienaangaande te verschonen. Algehele lezing van het gehoorverslag leert dat de verschillende tewerkstellingen van haar broer geenszins een geheim voor verzoekende partij waren. Bovendien betreffen de tewerkstellingen van haar broer een kernelement van haar vluchtrelaas en blijkt uit haar verklaringen dat zij samen met haar broer Afghanistan is ontvlucht (CGVS, NPO, 24 november 2023, p. 13). In die context mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij zich bij haar broer terdege informeerde over zijn tewerkstellingen, zo dit op waarheid berust. De Raad ziet ook niet in waarom haar broer, zo al aangenomen kan worden dat hij weigerde over zijn tewerkstellingen te praten, *quod non*, op dat moment nog steeds zou geweigerd hebben om daarover te praten. De gebrekkige kennis in hoofde van verzoekende partij met betrekking tot het voorgehouden profiel van haar broer doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Gelet op voorgaande kan zij evenmin overtuigen met de stelling dat zij haar broer nooit naar diens werkplek heeft begeleid en nooit over specifieke informatie beschikte ten einde de in de bestreden beslissing pertinente motieven zoals *supra* geciteerd te weerleggen.

Verzoekende partij kan voorts de vastgestelde discrepantie in haar verklaringen over het tijdstip waarop haar broer begon te werken voor de veiligheidsdiensten evenmin verschonen met de stelling in het verzoekschrift dat de ontvoering van haar broer een traumatische gebeurtenis was waardoor de details ervan diep verankerd blijven. Waar zij daarmee lijkt aan te geven dat het tijdstip waarop haar broer begon te werken voor de veiligheidsdiensten geen gegeven is waarvan verwacht mag worden dat zij zich dat terdege herinnert, gaat zij er geheel aan voorbij dat, zo zij niet het exacte tijdstip kan geven, van haar wel redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de aanvang van deze tewerkstelling minstens bij benadering op eenduidige wijze kan duiden. Haar verklaringen omtrent dit tijdstip zijn evenwel dermate afwijkend dat dit geenszins verschoond kan worden door hetgeen gesteld in het verzoekschrift. Zo verklaarde verzoekende partij immers initieel dat haar broer als chauffeur voor Coca-Cola begon te werken omstreeks 2012 en dat hij na negen à twaalf maanden begon te werken bij de veiligheidsdienst (CGVS, NPO, 24 november 2023, p. 7) wat maakt dat haar broer met zijn job bij de veiligheidsdienst begon omstreeks 2013. Evenwel verklaarde zij geheel in tegenstrijd hiermee dat haar broer sinds 2018 werkte voor de veiligheidsdienst (CGVS, NPO, 24 november 2023, p. 7). Dit betreft een verschil van ruim vijf jaar. Dat verzoeker dienaangaande dermate

afwijkende verklaringen aflegt doet terecht mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van haar broer.

3.6.4. Gelet op het feit dat haar familie op de hoogte is van het gegeven dat verzoekende partij Afghanistan is ontvlucht uit vrees voor de taliban, verzoekende partij nog steeds in regelmatig contact staat met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 24 november 2023, p. 9) en zij geacht mag worden het belang te kennen van het kunnen voorleggen van documenten ter staving van haar relaas, temeer zij daar uitdrukkelijk op gewezen werd naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming (zie onder meer de uitnodiging van Dienst Vreemdelingenzaken van 23 januari 2023, ontvangstbewijs documenten van 3 maart 2023, Vragenlijst CGVS van 3 maart 2023), is het verder geenszins aannemelijk dat haar moeder haar paspoort en alle werkdocumenten van haar broer zou verbrand hebben in maart 2023 zonder dat zij daarvan minstens foto's had genomen (CGVS, NPO, 24 november 2023, pp. 15-16). Haar betoog dat haar moeder deze stukken uit angst verbrand had om de taliban te verhinderen dat zij haar of haar broer zouden vinden, raakt kant noch wal. De Raad ziet niet in hoe de taliban op grond van het paspoort van verzoekende partij en de werkdocumenten van haar broer er in zou slagen om hun verblijfplaats te achterhalen.

3.6.5. Anders dan wat verzoekende partij verder in het verzoekschrift nog voorhoudt, heeft de commissaris-generaal wel degelijk alle door haar aangehaalde vluchtmotieven in ogenschouw genomen en op goede gronden gemotiveerd waarom hieraan geen geloof gehecht kan worden. Door louter haar vluchtrelaas te benadrukken en de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, laat verzoekende partij geheel na de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen.

3.6.6. Met het volharden in haar uiteengezette vluchtmotieven en het op niet dienstige wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zoals hoger is gebleken vermag verzoekende partij de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet te ontkrachten.

3.6.7. In haar aanvullende nota's maakt verzoekende partij verder gewag van (gepercipieerde) verwestering.

De Raad benadrukt dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt heden evenwel niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's doet hierover niet anders denken.

Uit het enkele gegeven dat verzoekende partij sinds december 2022 in België verblijft kan niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij blijft in gebreke aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afgaanse samenleving. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in België, haar tewerkstelling, positieve getuigenverklaringen vanuit het opvangcentrum, haar boksactiviteiten bij een gemengde club en haar algemene beschouwingen, toont zij geenszins aan dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afgaanse maatschappij. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat zij soennitisch moslim is en haar religie nog steeds praktiseert in België, dat zij nog verschillende familieleden in haar land van herkomst heeft waarmee zij contact heeft, dat zij Pashtou spreekt, en dat zij op ruim volwassen leeftijd – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – Afghanistan verliet en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat wanneer zij zich opnieuw in dat land zou vestigen zij zal opvallen of er automatisch als "*niet-Afgaan of niet-moslim*" zal worden beschouwd. Er blijkt ook geenszins dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat zij in Afghanistan zal worden

gepercipieerd als verwesterd. Uit de aan de Raad voorgelegde verslagen blijkt dat vele personen, na de machtsovername door de taliban, naar Afghanistan terugkeren (cf. EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 4.) en kan niet worden afgeleid dat Afghaanse onderdanen, met een profiel zoals dat van verzoekende partij, er problemen ondervinden.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij is ingeschreven bij een bokscub en zij foto's van haarzelf in sportkledij heeft gepost op haar *facebook*account, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoont dat het louter beoefenen van een sport, boksen, een doorn in het oog van de taliban zou zijn. Verzoekende partij toont niet aan en maakt op geen enkele wijze concreet dat de taliban een probleem zouden hebben met het beoefenen van de bokssport in Afghanistan of elders. Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat de beschikbare informatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, geen melding maakt van het feit dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek geïdentificeerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd.

Verder, wat betreft het feit dat zij actief is op sociale media, wijst de Raad erop dat hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban betroffen. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij door het loutere feit dat zij aanwezig is op sociale media dreigt geïdentificeerd te worden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich op haar sociale media kritisch uitlaat tegenover de taliban. Hoe dan ook toont verzoekende partij niet aan dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er blijkt overigens niet uit de beschikbare algemene informatie dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk geïdentificeerd zou worden bij deze controleposten.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Verder maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdentificeerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Zij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een "*risicogroep*" behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat verzoekende partij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.6.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, te meer nu zij nog familie heeft in Afghanistan.

Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt ligt er thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Verzoekende partij kan ook niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Voorts, zoals hiervoor reeds werd gesteld, moet met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden geoordeeld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat deze schending niet dienstig kan worden aangekaart.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is

afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente bevindingen waaruit een stabielere veiligheidssituatie blijkt sinds de machtsovername door de Taliban. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt. Door algemene informatie te benadrukken brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat in haar geval sprake is van persoonlijke omstandigheden waaruit kan blijken dat zij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 24 november 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER